

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Znjebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. doštač.

23. njedźela po šwjatej Trojizy.

Šap. štutki 26, 24—32.

Do Zesarije běšče romski bohot Žestuf nahladnu šhromadžisnu pomolał; pschetoz kral Agrippa běšče jeho wopytał se škwojej šotru Bernize. Duž šo durje wote-
wrichu a Pawol š rjeczafami šwjafany šastupi. Wón smuzicze rěczi. My njeczitamy to přědowanje šamo, kotrež je psched šhromadžisnu měł, ale my šhonimy, kajki je wono šaczišcze činilo. Pawol w mjenje škwojeho šnješa a Šbóžnika š roššudženju napomina. Žestuf wostawa šymny a jemu pschwoła: „Własniš šo, Pawole!“ Pawol wobroczi šo na krala Agrippu. Na njeho je přědowanje šaczišcze činilo, šo dyrbi wušnacž: „Mało je trjeba, dha by mje narěczał, šo bych šchesczijan byl.“ Dale wón njepšchindže. Pawol š roššudženju wobudžuje. Wopomńmy:

Šodžina roššudženja.

Šhto je 1. ša šymneho Žestufa,
2. ša položcžneho Agrippu.

1. Pawol je rěczał. Žestuf je jeho šlyšchal. Wěšty šaczišcze je tež doštal wot jeho hnujazyh šłowow, ale žyly šaczišcze wopšhija šo do tych šłowow: „Własniš šo, Pawole?“ Jeho šameho to ničzo njehnuje. To „ty“, kotrež š Pawoloweje rěcze šlinczesche a jemu płaczesche, to wón šlyšchal njeje. Tónle Žestuf ma wjele towaršchom hišcze džěńšnišchi džěń. To šo na přědowanje pošłucha a potom šo praji: „Tón muž hubjenje njerěczi, tón rošymi škwoju wěž šajimawje činicž,“ abo woni šhwala teho

pređarja, prajizy: „To je dobry pređar, tón ma dobry dar.“ Ale šo chze pređar jim něšcto do šwědomnja prajicž, šo jim š kóždeho přědowanja napominanje napschecžimo šlinczi: „wobrocžze šo!“ to mnošy njepytnu. A drusy džěja tak daloko kaž Žestuf, šo praja: „Ty własniš.“ Woni rjeknu: To wšchal je powoľanje duchowneho, šo dyrbi to přědowacž; ale wěricž my tola wšchitko njemóžemy, to je našch czaš tola dale pokraccžowal. A kaž tuczi Žestuf šo je přědowanju, šteja tež š šwjatemu pišmu. To woni hinał njemóža, šo dyrbja tele knihi wobdžiwacž, kotrež šu šo wot 40 wšchelakich muži špišale, a tola jedyn duch psches nje džě; ale šo šu wone ša nich š powucženju, š polěpschenju, š kšostanju, to woni njepytnu. Woni te knihi na boł položza a praja: „ty własniš“. Woni přecž njemóža, šo je šo ewangelij jako pschetworjaza móž wopokafal w ludowym žiwjenju; ale šo chze ewangelij pschetworjenje jich wutrobny, woni šlyšczech nochzedža. Šhto pak praji Pawol š temu wšchemu? „Mój drohi Žestuf, ja šo njebłasni, ale ja rěcžu prawe a mudre šłowa.“ Wón rěczi šamu wěrnosć a pravu mudrosć, psched kotrež dyrbi wšcha cžłowška mudrosć wobłědnyč. Ša to je to najlěšche šwědčenje: Pawol je wostal se škwojej wěrnosću, ale Žestuf je šo minyl. Šdyž jeho mjeno njeby š Pawolowym mjenom tu šjednecžene bylo, šcto by jo džěńša hišcze mjenowal? To je tón puč, kiž šo šwětku wotwobrocza — woni padnu do nožy wěcžneje šmjercze.

2. Pawol šo na Agrippu wobroczi, na kotrehož běšče nadžiju štajił. Wón je pošnal, šo je přědowanje na

njeho sacziščez činičo, wón póna, so w nim sly a dobry duch wojujetaj, so je tón wołomič pschischol, kiž ma rošbudžicž sa čaš a wěčnoscz. Teho dla wón wótsje sawoła: „Tón kral wo tym wschitkim jara derje wě, ke kotremuž ja tež khroble rěczu. Pschetož ja mam sa to, so ničzo tuteho njeje jemu potajne; pschetož to w kucze so stalo njeje. Wěrišč, kralo Agrippa, tym profetam? Ja wěm, so wěrišč.“ Agrippa saczuwa, so hiščezze ničto tač k njemu rěczal njeje. Šchto dyrbi wotmolwicž? Pawoł je jemu wotmolwjenje drje do rta položil — ale hiščezze je kroczel k pschipónaczu tyč skutkow Božich, kotrež je Pawoł runje pschipowjedač. Wschitzy na njeho hladaja — šchto budže wotmolwicž. Wón wotmolwi: „Malo je trjeba, dha by mje narěczal, so byč kšesčizian byč.“ Wón je wot Pawołowych słowow trjeheny. Wón čuje, so dyrbi „haj“ abo „ně“ prajicž. Wón pač khabla a rjeknje: „Malo je trjeba“. Wón njewupraji, kelto je trjeba. Wón wě, so je něhdže hiščezze swjasany, so so rošbudžicž njemóže — hacž je to napohlad jateho Pawoła, so so boji, so bychu tež tajke swjastki na njeho čalake. Wón pač njewopomni, so wón we swojey položejnosczzi šhubi kónu wěčneho žiwjenja a so so psched durjemi njebjesteho kralestwa sašo sawróczzi. Rač ty, luby kšesčiziano? Daj so wot Pawoła wumopraschowacž: „Wěrišč ty, šchtož w Božim słowje steji?“ Ja čzu sa tebje wotmolwicž, ja wěm, so ty to wěrišč, hdyž tež rječashy tebje hiščezze na šwět wjasaju. Čhzešč ty tež prajicž: „Malo je trjeba?“ Čzhodla njechascž so žyle rošbudžicž? Kosjast žebi, šchto hiščezze pobrachuje, šchto tebje wotdžeržuje. Je twoja šandženoscž, šu twoji towaščhojo, šwot kotrychž so dželicž njechascž? Abó džerži tebje něčzišche žiwjenje, do kotrehož šy so šwucžil, potajna hrěščna pschithilnoscz, kotrež so wostajicž njechascž? D daj žebi prajicž: Položejnoscz psched Bohom ničzo njeplaczi. Wobrocž so, so njeby so hnadna hodžina na wěčne minyła, kaž pola Agrippy. Njewotmolw bójškej wěrnosczi s položejnym pschihlošowanjom, ale šapschimá ju s polnej wěru Pawołowej:

„Ja so njehanibuju ewangelijona wot Šhrysta, pschetož móž Boža je, šbóžnyč čzinič wschitkich, kiž na to wěrya.“
Šamjeń.

Boža hluposcž je mudrišča, dyžli wscha čłowška mudrosč.

1. Kor. 1, 25a.

Boža hluposcž mudrišča je, dyžli wschitzy
Ludžo, kotřiz s hordoscžu so naduwaju
A sa mudrych jenicžy so šamych maju,
Runjež psches šwět motaju so jako špizy;

Kotřiz wbohy tu šu pschezo zušobnizy,
Šichi wschej wědže bludžazy we čznowym kraju,
Dokelž mudrosč Božu ženje njepónaju
Čžile nablašni a šlepi podróžnizy.

Boža miloscž wumóz šhubjentyč čže s pada
Šrěščneho psches najšbóžnišche předomanje,
Šdyž jim mēr a wumóženje posticžuje;

Tola hluposcž šda jim byč so Boža rada;
Šim so njespodoba, šchtož je spodobanje
Bože; hordoscž Božu hnadu šanicžuje. —

Najlěpscha pomoz w nisy.

W 7lětej wójnje pónla pruski kral Wjedrich Wulki k swojemu generalej Žiethenej offizěra s pomjesčzu: „Njepšhecželej je so šla leknoscž poradžila, kralowe stejischczo je tehodla we wulkim strachu“. Žiethen khwatasche khětsje do burškeho domu, hdyž lěhasche. Tamny offizěr pomalku sa nim krocžesche, na wotmolwjenje čalajo. Duž wón bóršy psches wočno widžesche, tač so Žiethen na kolenomaj klecžo modlesche. Šnuty so wón tehodla wrócžo poda a šměrom čalajesche. Šo něotrych wołomikach stupi modleč čžishe se šwojeho domu a rjekny: „Wotmolwěče kralej, njepšhecželej jeho šbože ničzo njepomha, my jo jemu bóršy wotdobudžemy.“ A tač so sta.

W 80. lěče šwojeho žiwjenja rjekny tónšamny Žiethen: „Bóh je mi wschitko spožčil, wo čož šym jeho prošyl. Moje doměrjenje so ženje njeje šahanibilo.“

Njedyrbjalo tuto šwědčjenje se žiwjenja tehole wulkeho modlerja naš něšchto nawucžicž?

Kř.

Wothlób s reformaznyškeho šwjedženja: Božylámy so w tym Šnješu a w mozy jeho šylnoscz! — (Čsej 6, 10.)

Šlób (231): Šed'n twjerdy hród je našč Bóh šam atd.

Še šwjedžen reformaznyški
Naš wubudžowal s nowa
Še španja, kaž hlób budžetški,
A šacžucž nam dač šłowa
Móz šylnu Božeho,
Šo hotowali so
Wšchak byčmy k bēdženju
A šhmani k dohycžu
Šso ščžinicž wschitzy dali.

Duž, kšesčizienjo lutheršy,
Brón Božu žyłu wšmimy
A wustupujó rycžetřy
Do bitwy mužnje džimy! —
Našch wotdžerž Jesuš je,
Wón s kralom wostanje
A njepšhecželow wschěč
Šam ščžini šam sa šmēč,
Šo dohycža šmy wěščzi.

Móz jeho Boža dobywa
Šad njepšhecželškej leščzu,
Naš s wyškosčže pošylnja,
Šo wobštejimy s čžesčzu,
Šdyž bēdžicž s njewěru
A s dohom pschiwěru
Šso mamy wobštajnje
A pyščicž žiwjenje
Šsej šwěru se šwjatoscžu.

Nječ šłowo Bože wostanje
Šam ducha mjecž a manna,
Šo wježeloscž nam nješhinje
Šichi štyštnym hosianna! —
Nječ Jesuš wofšchemja
Naš, šam nam pschepomha
Šches čžafne čžěšnosčže
Do wěčnej šbóžnosčže,
Šdžez klineži halleluja! —

U.

Turko, stej twjerdže!

Tako dyrbjaču w lécze 1837 Zillertalszky swojeje wěry dla s kraja wuczahnyč — tak duchowny Wehrenpfennig s Innsbrucka na hłownej šhromadźišnje ewangeliškeho swjasta w Ulmie powjedasche — pospytowašche jedyn romski mješnik, khudeho protestantu, na khorožžu ležazeho, se wšchēm wobrěčenjom do flina romsfeje zyrkwe wróczo pschinješč. Ale tón twjerdže wošta; pschetož pschi kožu khoreho stejesche ewangeliški burski khlopz, kiž do wšchěch wabjenjom romskeho mješnika wolasche: „Turko, stej twjerdže!“ —

Kak někotry muž a kak něotra žona dyrbi šo wot tuteho khlopza sahanibieč dacž! Borno tak mnohim, kofsiž chzedža młodych a starych, khorych a strowych s wabjenjom a hroženjom do khabla- nja pschinješč, nimo tych, kofsiž s Rainom praja: „Šsym dha ja mojeho bratra wajchtat?“ je bohuzel mało tajkich, kofsiž khabla- zych njepschestsajnje pohylujuja s tym napominanjom: „Stej twjer- dže!“ Kak něotremu njeje hišcže ženje něchtó rjeknył, šo dyrbi twjerdže stacz! A jeno tuteju słowěčkow budźišche trjeba bylo, jeho psched šlym wobarnowacž. Čžitarjo, w kajšichžkuli wobstej- nosčzach abo spytowanjach ty tež šy, hacž ty Jan, Jurij, Hanža abo Marja rěkasch, daj šebi nětk pschivolacž: „Stej twjerdže!“ —

F.

Stawisna Khrystuſoweho čžerpjenja.

(Pokracžowanje.)

6 b. (Młaiške hrono.)

Rnješowe roszohnowanje se šwojimi pšklami a jeho wyschšhoměšnišla modlitwa:

— Jan. 14, 1—17, 26.* (3 hodžiny, wot 9—12 w nožy) —

A. „Wascha wutroba šo nještróžej ani šo nještrachuj!“ — Jan. 14.

A k pšklam šwojim Rnješ džesche lubošny:

Šso nještróž wascha wutroba tyšchena!

Do Boha wěrcže, tež wy wěrcže

Do mnje! — Se wjele tam wobhydlenjom

2. We domje Wótza mojeho blyšchězazym;
Šdy tak by temu njebyło, bych k wam rjekł:
Ja tam du město pschihotowacž
Wam, — w domje šwojeho Wótza šbóžne. —

3. A hdyž tam dóndu a wam šym šhotował
Tež město, pschińdu šašo a wošmu waš
Ja k šebi, šo tež byli blyšcže,
Šdžež ja šym, — w krašnosčzi nješachodnej.

4. A hdyž ja čžahnu, wěscže wy; wěscže tež
Pucž šamny. — Džesche wuczobnik Domašch k njom':
Wly njewěmy to, Rnježe, hdyž džesch,
A kak my pucž wjedžicž samóžemny!?

5. A njom' Žesuš džesche: Pucž šam a wěrnoscž šym
A žiwjenje ja; k Wótzej džě njepschińdže
Tak hewał ničtó, khiba psches mje.
Šdy blyšcže snali mje, blyšcže snali —

* „Tale roszohnowanski rěčž žadyn džěl ludoweje ertneje rošprawy w japoštokškim čžahu njebž; wona je s powšchitowneho pschijowjedanja šo pohubila, čžehoždla jeje čži přeni tšjo šwj. ewangelištojo njenaspomnja, ale šwj. Jan je ju šašo na šwětko sežahnywšchi šobu do ewangeliša (a šwojeho seženja) šašadžil“ (hl. A. Dächsel, „Nowy šaton“ atd., str. 867). — Duž njedž tež tudy pod čžo. 6b šo sticža, hdyž a hdyž ma šo „šharmonizowana rošprawa“ po wšchěch 4 šwj. seženjach dospołnje podacž! —

6. Tež mojoh' Wótza, a jeho snajecže
Wot nětk a šami widželi jeho šče. —
A njom' džesche Žilip: Rnježe, pokaž
Wótza nam, dha mamy špokojenje!

7. A njom' džesche Žesuš: Pšchi waš tak dołho šym
A šejnał nješy hišcže mje, Žilipje?!
Šchtóž widži mje, tón Wótza widži;
Kak dha ty prajišch: Mam pokaž Wótza?

8. Ja šym we Wótzu, — ja jeho podobnosčž, —
A Wótž je we mni, — njewěrišch tole ty?
Te šłowa, kotrež ja k wam rěčžu,
Mjerěčžu wot šebje šam ja ženje;

9. Paš Wócžez, kotryž woštawa we mni šam,
Wšchě škutki čžini. Wěrcže mi, šo ja šym
We Wótzu, kaž je Wócžez we mni;
Se-li paš niz, mi dla škutkow wěrcže!

10. Ja šawěrnje wam, šawěrnje praju to:
Šchtóž do mnje wěri, budže te škutki tež
Šsam čžinicž, kotrež čžinju šjawnje,
A budže wjetšche, hacž tele, čžinicž;

11. Wšchaf čžahnu k Wótzej domoj ja šwojemu,
A šchtož we mjenje mojim džě budžecže
Wly prošycž, to čžzu lubje čžinicž,
Šo by Wótž čžejčženy byl we Ššnu.
(Pšchichodnje dale.)

Šlutniwoscž.

Ty móžesch wjele dołhodow mēcž; hdyž paš wjazy wudawašch, dnyžli šebi šašlužišch, šy pschezo khudy. Tehodla bjeť šo na kěžžbu psched pschewjele potrebnoscžemi! Šunje tak khudy paš je nahrabny; pschetož jemu šamoženje, kotrež je kaž morwe, žaneho wužitka nje- pschinješe. Ale tón je bohaty, kotryž ma mało potrebnoscžow ša šwoje čžělo a wulke wopory pschinješe ša derjehicže čžłowjestwa. Napišmo na starym rownym kamjenju rěka: Šchtož šym psche- trjebał, to šym měl; šchtož šym nalutował, to šym šhubil; šchtož šym dobročiwje rošdaril, to hišcže mam.

Kř.

Prawda dobywa.

Powjedancžlo s wješneho žiwjenja.

(Škóncženje.)

Mašajtra psched wječzorom wudowa Šancžowa šašo ša kolwro- tom šedžesche a pschi šebi na tón lubošny šón špominasche, kotryž běšche šo jej wčžera džal. Mjes tym wona s wofnoni won po- hladuje a widži, kak šušodowy wotročł s woběmaj konjomaj do hata jěcha. Wón na jenym konju šedži na druhim paš Čžornakowy jenicžki šyn, strowy wobšomlětny hólčez. Šonjej pomažu do hata džetaj a šo dale a bóle k jeho šrijedžišnje bližitaj. Woda je s kóždej krocželu hlubšcha. Ša jene dobo kón, na kotrymž hólz šedži, po- štocži a jeho do wody čžišnje. Wotročł šo šaštróži, wubrodži s konjomaj s hata a s nimaj kaž wrótny domoj čžeri, šo by tam wo pomož wołał. Šancžowa paš šebi dołho njepschemyšli. Wona s domu wuštocži a běžesche tak rucže hacž móžesche, psches pucž a šleje do hata a pschińdže do tajšje hlubiny, šo jej woda hacž k hubje šupa. Šólčez je runje šašo horje špuwnył. Wona jeho s ruku twjerdže šapschimmnje a špěšchnje do šwojeho doma nješe.

Tam jeho do swojeho kamfneho loža položi a jeho se wšchej lubošću hlada. Hólz woczy wotewritwichi na swoju wumožerku, kiž wšcha moſtra pšched nim ſteji, ſpodžiwajo ſhladuje. Seje wutroba wot ſbóžneje nadžije pufoze, ſo je ſo jej tón ſkuff taſ derje radžil. W tym wofomifnjenju ſo durje wotewria, a Čžornaf ſaſtróženj a žalofcžo dó jſtwnj ſkoczi. Wona paſ jeho pšhecželniwje wita, prajizy: „Njeſtarajcže ſo, ſuſhodže, ale budžcže wjeſelny a džaſujcže ſo Bohu! Waſche džecžo je žiwe a ja ſebi myſlu, ſo jemu ſtróžele ničo wadžicž njebudža.“ Čžornaf ſhwataſche ſ ložu, w kotrymž jeho ſhnyſ ležeſche a jemu ſwojej ružy radoſtnje napsheczžiwio tykaſche. Wón teho hólza ſ wutrobje kóčžeſche, njemóžeſche paſ žaneho ſłowa prajicž. Hancžowa jeho proſheſche, ſo by to džecžo pšhes nóz pola njeje wofajil, dofelž budže to ja nje wěcže najlěpje, a ſłubi, ſo chže teho hólza hačž ſ juſtiſchemu ranju ſwěru hladacž a phtacž. Čžornaf ſ hłowu ſwiny, ſchtož bē ſnamjo, ſo je ſ tym ſpokojom. Potom paſ woteńdže, ani ſłowczka njeprajiwſchi. Pšchetož na jeho hłowje paleſche ſo žehliwe wuhlo, kaž japoſchtoſ rjekny (Móm. 12, 20), a jemu ſo ſeſda, jaſo budžicže ſo jemu wulki róžk wot jeho ſuſtne wotrěſnyſ, kaž něhdy tamniſchemu iſraelſkemu kralej (1. Sam. 24, 5), a jaſo dyrbjaſ wón Saulowe ſłowa, Davitej prajene, tež tej wbohej wudowje prajicž a jej rjeknyčž: „Ty ſy prawišča dnyli ja!“

Nafajtra rano bēſche hólczēž ſtrowy a čžeſtwny. Wón wjeſelny do ſtarſchiſkeho domu bēžeſche. Tola ani Čžornaf ani jeho žona njepſchińdžeſchtaſ, ſo byſchtaſ ſo wumožeržy ſwojeho džěſcža džaſowaloj. Wona paſ tež na to woczalowala njebēſche, dofelž mějeſche wſchaf hewaſ doſcž ſtarojcže, kaſ by kóſty, ſe ſtóržby naſtate, ſa- pſlacžicž mohla. Džeń po dnju a tydžeń po tydženju ſo miny, ale ſe ſudniſtwa ničo po pjenjeſy njepſchińdže. Čžaſ je dawno nimo. Wona njewē, ſchto dyrbi ſebi w tajkim napohladže myſlicž. Jedny pšhecžel jejneho njeboheho mužža je jej te pjenjeſy ſtóncznje požcžil, a wona ſama na ſud dže, ſo by tam kóſty ſapſlacžila. Tola jej praja, ſo je to hižom dawno wobſtarane a w dobrym porjadku, a ſo je jejny ſuſhod ſwitonku ſobu wſaſ. To je jej radoſtna powjeſcž. Wona jaſo domoj ſhwata, ſo by potom ſ Čžornafej dōſchla, ſo pola njeho wobhonjaſa a tež jemu džaſ prajila. Ale lědom je domoj pſchiſchla, dha Čžornaf ſam ſ nej pſchińdže. Jaſo chže ſo jemu džaſowacž, wón rjekny: „Teho dla njeſkym nětko ſ wam pſchiſchoſ; ale ja chžny ſo jenož praſheczž, čžeho dla ſwoju rožku tamle na roli njepožnějecže?“

„Moju rožku?“ wotmolwi Hancžowa polna ſpodžiwanja. „Schto chžecže ſ tym prajicž, ſuſhodže? Kola je džě waſcha, a ja nimam na nej ničo wjažy phtacž abo žnjecž.“

„Ja wſchaf ſym tón prozeſ dohnyſ“, wotmolwi bur. Wy paſ ſeže ſo pšhecžiwio tutemu wuſbudženju na wſchſchi ſud powołala a mi tu rolu jaſo wotdohyla. Tamle w hačže je ſo druhe wu- ſbudženje wuprajilo a wone rěſa žyle hinaſ, hačž přenje. Ta rola je a wofſtanje waſche wobſedžeńſtwa. Ja ſym te kóſty ſapſlacžil, kiž ſym wam ſ njeprawdu nacžiniſ. A nětko je mje moje wumožene džecžo hiſchcže ſ temu ſaſudžilo, ſo mam wam žně domoj ſwoſhczž a potom polo ſ nowa ſaſhczž. Dajcže mi ruſu, ſuſhodžina, a wo- dajcže mi wſchu ſłocž, kotruž ſym wam ſcžiniſ!“

A Hancžowa jemu ruſu ſe ſwólniwej wutrobu da. A jaſo potom přeni wōſ ſe ſkoczanyh žitom do dwora jědžeſche, dha bēſche jej, jaſo by tón wōſ polny ſłota widžala, kotryž bē ſo jej wo ſnje ſjewiſ. Wona na to do ſwojeje komory džěſche a modleſche a džaſowawſche ſo temu ſnjefej. Sejna draſta bē dawno ſucha, ale jejnej woczy bēſchtej mokrej wot ſylſow radoſcže. A tež na ſuſhodowej hłowje ſo žehliwe wuhlo wjažy njepaleſche. Wobaj bēſchtaſ ſpokojnaj a wjeſelaj, pšchetož wobaj bēſchtaſ ſwoju ſtóržbu dohlyoj. A to bē derje.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Hdyž ſmy w poſlednim čžikle naſpomnili, ſo je w Saſſkej pšhepjelnjenje na wučerjach, džiwachmy jenicžy na němſkich wučer- rjom. Tchowla tež tu nadžiju wuprajichmy, ſo nadžijomnje nětko wjažy ſerbsžy wučerjo do Němžow njepóndu, ſo bychu ſo potom ſerbske wučerſke měſta ſ němſkimi wučerjemi wobſadžicž dyrbjaſe. Na druhi njedostatk ſmy hižom pšched krótkim poſaſali, ſo ſo pſchi pſchijimanju wučomžow do Budyſkeho ſeminara na naſche ſerbske potrebnocže doſcž njedžywa, dofelž ſo pšchemalo Čserbow pſchi- jimuje. A my ſo nadžijamy, ſo ſo w tym naſtupanju nětko pſche- mējenje ſtanje, hdyž je pšhepjelnjenje na němſkich wučerjach. Pšchetož na ſerbskich wučerjach hiſchcže jara pobrachuje a my ſerbskich ſtarſchich ſ nowa napominamy, ſo bychu ſwojich wobdarje- nyh ſhynow na Budyſki ſeminar ſamolwili. Wo woſjewjenju wo- džeſtwa Budyſkeho ſeminara ma ſo ſamolwjenje taſ derje do po- ſlednjeje rjadownje ſeminara kaž tež do pſchihotowacnje (prāpa- randy) hačž do 10. dezembra ſtačž! Sa pſchijecže do ſeminara ſu pſchihodne jutry na Budyſkim ſeminarje woſebje pſchihōdne, dofelž ſo dwōjna ſcheſta rjadownja ſarjaduje, taſ ſo móže ſo juntrōčž wjetſcha licžba wučomžow pſchijecž. Duž, lubi ſerbsžy ſtarſchi, wopomnicže to w prawym čžaſu, ſo njebyſchcže ſe ſwojim ſamol- wjenjom pſche poſdže pſchihli.

— Hłowna wučerſka konferenza mějeſche ſwoju lětuſchu ſhromadžisnu ſańdženu wutoru w Budyſchinje pod wodženjom knjeſa wſchſkeho ſchulſkeho radžicžela Schūky.

— Diōzeſanſka ſhromadžisna Budyſkeho wotrjeſa wotdžerži ſo pſchihodny ſchtwōrk dopoldnja w 10 hodž. w ſali hólczazeje měſchczanſkeje ſchule w Budyſchinje. Na nej njekhadžuja ſo jenož duchowni, ale tež žyrſwinižy pšchedſtejicžerjo kaž tež woſadni, kotriž ſo ja naſche žyrſwiniſke žiwjenje ſajimuj, ſu pšheproſcheni.

— Se wſchēč kónžow pſchihadžeja naſtrōžaze powjeſcže. Sańdženy tydžeń pſchinjeſe ſrudnu powjeſcž wo žalofſtnym ſemje- rženju, kotrež je Kalabriſtu w Italſkej domachphtalo. Nětko ſo jaſo ſ Tirolſkeje piſche, ſo je wulke powodženje moſty a drohi ſa- nicžilo. W Borgſy ſu ſo kaſarmy hromadu ſhuple. A kaž je ſ wjetſcha pſchi tajkich ſemju hibaznyh podawſch, tež woheńpluwaza hora Beſuw jaſo ſwōj ſkuff ſapocžina. Lawa ſo ſ njeje wulwa, ſo ſu wobhderjo w bliſtoſcži we wulkim ſtraſche.

— Pſchedženaſ, ſerbska protyka na lěto 1908, je wuſchla a je w Čsmolerjež knihicžicžerjni kaž tež pola dotalnyh pſche- dawarjom ſa 25 np. doſtačž. Wona je tež jaſo lěſa jara bohateho wopſchijecža. W nej namaſaſch wjele ſabawjažeho a powuczazeho, hermanti, fermuſche, wſchelake tabelle a woſebje wjele rjaných wobraſow, tež jedny ſe ſwōjateho mižionſtwa. Nječ ſebi tola kōždy Čserb tutu protyku do domu lupi. Tón maſy wudawſ, kiž ſo na tutu protyku waži, kōždemu rjanu dań pſchinjeſe.

Daliſche dobrowólne dary ja wbohe armeniſke ſhroty a mižionſtwa w ruſſkim kraju:

Č Kafečzanſkeje woſady:

M. N. ſe Stróže	1 hr. — np
M. N. ſ Germanež	2 " — "

Hromadže 3 hr. — np.

W mjenje wobohich ſhrotow wutrobny džaf.

Gólcz, redaktor.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchēch pſchē- dawacnjach „Čserb. Nowin“ na wſchach a w Budyſchinje doſtačž.